

Brüssel, 17. mai 2019
(OR. en)

9473/19

ECOFIN 507
UEM 149
SOC 377
EMPL 285

MENETLUSE TULEMUS

Saatja:	Nõukogu peasekretariaat
Saaja:	Delegatsioonid
Eelmise dok nr:	9021/19
Teema:	Nõukogu (majandus- ja rahandusküsimused) järeldused põhjalike analüüside ja 2018. aasta riigipõhiste soovitude rakendamise kohta

Delegatsioonidele edastatakse lisas nõukogu järeldused 2019. aasta põhjalike analüüside ja 2018. aasta riigipõhiste soovitude rakendamise kohta, mille nõukogu võttis vastu 17. mail 2019 toimunud 3691. istungil.

Nõukogu (majandus- ja rahandusküsimused) järeldused põhjalike analüüside ja 2018. aasta riigipõhiste soovitude rakendamise kohta

Nõukogu (ECOFIN):

1. VÄLJENDAB HEAMEELT komisjoni riigiaruannete avaldamise üle, mis sisaldavad põhjalikke analüüse makromajandusliku tasakaalustamatuse menetluse seisukohast, milles analüüsitakse iga liikmesriigi majanduspoliitikat ning esitatakse ülevaade 2018. aasta riigipõhiste soovitude rakendamisel tehtud edusammudest; VÄLJENDAB samuti HEAMEELT lisatud teatise üle, milles on esitatud komisjoni järeldused tasakaalustamatuse kindlakstegemise ja ulatuse kohta;
2. VÕTAB 2019. aasta riigipõhiste soovitude vastuvõtmisel ARVESSE nimetatud elemente ning nõukogu 22. jaanuari 2019. aasta järeldusi majanduskasvu analüüsi ja häiremehhanismi aruande kohta, riiklike reformikavasid, stabiilsus- ja lähenemisprogramme ning nõukogu soovitus euroala majanduspoliitika kohta;

I – PÕHJALIKUD ANALÜÜSID

3. LEIAB, et põhjalikud analüüsid kujutavad endast iga analüüsitava liikmesriigi olukorra kvaliteetset ja ulatuslikku analüüsi; NENDIB, et iga riigi majanduse konkreetseid probleeme arvestades on kasutatud asjakohaseid analüütilisi vahendeid, mida on täiendatud põhjaliku kvalitatiivse analüüsiga;
4. NÕUSTUB, et kõigil kolmeteistkümnel põhjalikult analüüsitud liikmesriigil (Bulgaaria, Horvaatia, Küpros, Prantsusmaa, Saksamaa, Kreeka, Iirimaa, Itaalia, Madalmaad, Portugal, Rumeenia, Hispaania ja Rootsi) esineb makromajandusliku tasakaalustamatuse menetluse mõistes eri laadi ja ulatusega makromajanduslikku tasakaalustamatust;

5. NÕUSTUB komisjoni seisukohaga, et ülemäärast tasakaalustamatust esineb kolmes liikmesriigis (Küpros, Kreeka ja Itaalia);
6. VÕTAB TEADMISEKS komisjoni kavatsuse jätkata erijärelevalve raames kõikides sellistes liikmesriikides esinevate majandussuundumuste ja võetud poliitikameetmete analüüsimist, kus esineb tasakaalustamatus või ülemäärane tasakaalustamatus;
7. KORDAB TAAS, et makromajandusliku tasakaalustamatuse menetluse kogu potentsiaal tuleks läbipaistval ja järjepideval viisil ära kasutada, tagades liikmesriikide isevastutuse kõnealuse menetluse eest, muu hulgas tuleks käivitada ülemäärase tasakaalustamatuse menetlus, kui komisjon ja nõukogu seda asjakohaseks peavad; VÄIDAB, et alati kui komisjon järeldab, et liikmesriigis esineb ülemäärane tasakaalustamatus, kuid ei tee nõukogule ettepanekut alustada ülemäärase tasakaalustamatuse menetlust, peaks ta seda selgelt ja avalikult põhjendama;
8. VÄLJENDAB HEAMEELT selle üle, et tänu SKP kasvule ja liikmesriikide poliitikameetmetele on makromajandusliku tasakaalustamatuse korrigeerimine ELis edenenud; RÕHUTAB, et teatavates liikmesriikides esineb endiselt haavatavust, eriti kui see on seotud püsiva võlataseme tasakaalustamatusega, eelkõige on ikka veel rekordiliselt kõrge erasektori ja valitsemissektori võlataseme tasakaalustamatus ning nende korrigeerimine ei toimu piisavalt kiiresti; RÕHUTAB, et sellised kõrged võlatasemed vähendavad võimalusi tulevaste negatiivsete majandusvapustustega toimetulekuks; TÕSTAB ESILE vajaduse jätkata arengute jälgimist, kui esineb märke võimalikest jätkusuutmatutest suundumustest, eriti juhul kui need on seotud eluasemete kiire hinnatõusu ja tööjõu ühikukulu kiire kasvuga;

9. MÄRGIB, et suurem osa netovõlaga riikidest on teinud suuri edusamme oma jooksevkonto puudujäägi korrigeerimisel, ent mitmes liikmesriigis on endiselt haavatavaks kohaks suur välisvõla tase; MÄRGIB samal ajal, et muudes liikmesriikides esineb seevastu suur jooksevkonto ülejääk, mis on püsinud ja näidanud üksnes tagasihoidlikke vähenemismärke; KORDAB TAAS, et liikmesriigid, kellel on jooksevkonto puudujääk või suur välisvõlg, peaksid täiendavalt püüdma oma konkurentsivõimet parandada ja vältima ülemäärast tööjõu ühikukulude kasvu. Suure jooksevkonto ülejäägiga liikmesriigid peaksid veelgi parandama tingimusi palgakasvu edendamiseks, austades samal ajal sotsiaalpartnerite rolli, ning jätkama esmajärjekorras selliste meetmete rakendamist, mis soodustavad investeringuid ning toetavad sisenõudlust ja kasvupotentsiaali, hõlbustades seeläbi ka tasakaalustamist;
10. RÕHUTAB, et kõik liikmesriigid peavad võtma poliitikameetmeid ja tegelema tõsiselt struktuurireformidega, et vähendada makromajanduslikku tasakaalustamatust kõikides liikmesriikides, sealhulgas juhul kui neis esineb makromajanduslik tasakaalustamatus, mis mõjutab majandus- ja rahaliidu sujuvat toimimist. Tasakaalustamatusega tuleks tegeleda jätkusuutlikul viisil, mis suurendab vastupanuvõimet ja vähendab riske, koondades tähelepanu peamistele probleemidele ning luues tingimused jätkusuutlikuks majanduskasvuks ja töökohtade loomiseks;

II – RIIGIPÕHISTE SOOVITUSTE RAKENDAMINE

11. TULETAB MEELDE, et komisjoni mitmeaastasest hindamisest nähtuvad paljude riigipõhiste soovitude puhul pikaajalised struktuuriprobleemid, mille lahendamine on aeganõudev ning mille puhul käegakatsutavate tulemuste saavutamine võtab aega; VÄLJENDAB HEAMEELT komisjoni poolt teostatava riigipõhiste soovitude rakendamise mitmeaastase hindamise üle, mille kohaselt alates 2011. aasta Euroopa poolaastast on soovitustest enam kui kahe kolmandiku rakendamisel tehtud vähemalt „mingeid edusamme“; MÄRGIB, et 2018. aasta riigipõhiste soovitude üldine rakendamine ei ole olnud kaugeltki täielik ning et reformide rakendamine on eri poliitikavaldkondades ja riikides endiselt erinev; RÕHUTAB, et edasine reformiprotsess eeldab jätkuvat keskendumist ja kindlat riiklikku isevastutust;

12. RÕHUTAB, et võttes arvesse globaalsete riskide kuhjumist ja majanduskasvu aeglustamist, on ülimalt oluline rakendada paremini reforme. Eelarvepoliitika järgimisel tuleks täielikult lähtuda stabiilsuse ja kasvu paktist, diferentseerides asjakohaselt eelarve kohandamist liikmesriikides, võttes seeläbi arvesse stabiliseerimisega seotud vajadusi ning jätkusuutlikkusega seotud probleeme; RÕHUTAB sellega seoses vajadust kaitsta ennast olulistest struktuurireformidest taganemise eest; KINNITAB, et Euroopas on jätkuvalt tootlikkusprobleem – tootlikkuse kasv on tagasihoidlik ja jääb maha muude arenenud majandusega riikide kasvumääradest; KINNITAB selles kontekstis taas, et olulised on struktuurireformid ning investeerimine, sealhulgas kvaliteetsesse haridusse ja koolitusse, et edendada innovatsiooni ja digitaliseerimist ning hõlbustada uute tehnoloogiate levitamist tootlikkuse ja töökohtade loomise edendamiseks;
13. VÕTAB TEADMISEKS suurema keskendumise investeerimisvajadustele 2019. aasta riigiaruannetes ning selle, et komisjon kavatses pöörata 2019. aasta riigipõhistes aruannetes rohkem tähelepanu investeerimisvajaduste käsitlemisele; VÄLJENDAB HEAMEELT selle üle, et liikmesriigid on teinud mõningaid edusamme ettevõtluskeskkonna parandamisel, ettevõtjate ja eelkõige väikeste ja keskmise suurusega ettevõtjate rahastamisvõimaluste parandamisel, halduskoormuse vähendamisel ning õiglaste ja majanduskasvu soodustavate maksusüsteemide loomisel, märkides samal ajal, et edusammud investeringuid pärssivate kitsaskohtade kõrvaldamiseks ja majanduskasvu potentsiaali suurendamiseks on olnud ebapiisavad; KORDAB, et esmatähtsaks tuleks pidada edasisi struktuurireforme, et suurendada majanduskasvu potentsiaali, veelgi parandada institutsionaalset ja ettevõtluskeskkonda ning suurendada haldustõhusust ja õigusloome kvaliteeti; MÄRGIB vajadust tugevdada ühtset turgu, edendades nii struktuurireforme toote- ja teenuseturgudel, ja reformida maksejõuetuse raamistikke, suurendades nõnda nende tõhusust. See aitaks samuti suurendada vastupanuvõimet ning võimaldaks majandustel vapustustega toime tulla;

14. VÄLJENDAB HEAMEELT selle üle, et olukord pangandussektoris on jätkuvalt paranenud ning et viivislaenude osakaal on peaaegu kõigis kriisist rohkem mõjutatud euroala liikmesriikides stabiliseerunud või vähenemas, kuid RÕHUTAB, et areng on liikmesriikide ja pankade võrdluses jätkuvalt ebaühtlane ning seetõttu on mõnel juhul vaja võtta täiendavaid meetmeid kooskõlas nõukogu tegevuskavaga; RÕHUTAB samuti vajadust kaitsta jätkuvalt finantsstabiilsust ning säilitada rahapoliitika sõltumatus;
15. VÄLJENDAB HEAMEELT tööturul jätkuvalt toimuva positiivse arengu üle, kuid NENDIB, et on veel olulisi väljakutseid. Teatavates liikmesriikides on töötus endiselt suur ning ebavõrdsus on kriisieelsest tasemest kõrgem. Vaja on teha täiendavaid pingutusi noorte ja pikaajalise töötuse vähendamiseks ning naiste tööjõus osalemise määra suurendamiseks. Tööturgudel ning sotsiaal- ja haridussüsteemidel tuleb samuti kohanduda, et tulla toime globaliseerumisest, tehnoloogia arengust ja demograafilistest muutustest tulenevate väljakutsetega; RÕHUTAB selles kontekstis vajadust palgaläbirääkimiste raamistike järele, mis toetaksid palgakujundamist kooskõlas kohalike ja valdkondlike tootlikkuse ja töötuse suundumustega, austades samal ajal sotsiaalpartnerite riiklikku rolli, ning vajadust poliitikameetmete järele, millega tagada, et tööturuasutused võimaldavad vajalikku kohandamist, toetada täiendus- ja ümberõpet ning tagada tulemuslik aktiivne tööturupoliitika;
16. VÄLJENDAB HEAMEELT selle üle, kuidas komisjon hakkas riigiaruannetes kajastama ka Euroopa sotsiaalõiguste sambaga seonduvat, et jälgida sotsiaal- ja tööhõivenäitajaid, mis võimaldas koondada jätkuvalt tähelepanu makromajanduslikule tasakaalustamatusele ja olulisematele majandusreformi prioriteetidele.
-